

عنوان مقاله:

تحلیل شعر پایداری فرخی یزدی از منظر نظریه شعر غنایی

محل انتشار:

مجله ادبیات پایداری، دوره 12، شماره 23 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 30

نویسنده:

امید ذاکری کیش - گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه اصفهان

خلاصه مقاله:

فرخی یزدی را باید مهم ترین شاعر غزل سرای عصر مشروطه نامید که این قالب شعری را در خدمت بیان اندیشه‌های پایداری خود قرار داد. با توجه به این که در شعر پایداری، مسائلی مانند تعهد و التزام و بیان مسائل اجتماعی یک دوره تاریخی با زبانی صریح مطرح است و از سوی دیگر در شعر غنایی مفاهیم و اندیشه‌ها در خدمت بیان عواطف شخصی شاعر قرار دارد پرسش اصلی مقاله این است که فرخی یزدی چگونه توانسته است از طریق شعر غنایی به بیان مضامین پایداری بپردازد. این مقاله از طریق تحلیل ساختاری گزاره‌های شعری فرخی یزدی به نقد کاربرد مفاهیم پایداری در زبان شعر این شاعر می‌پردازد. انتخاب قالب غزل با حفظ قراردادهای زبانی و محتوایی آن برای بیان مفاهیم پایداری، بهره‌گیری از مولفه‌های مختلف زبان غنایی و کارکردهای عاطفی زبان و آمیختن مفاهیم پایداری با قلمرو احساسات شخصی از مهم ترین مولفه‌هایی است که فرخی برای بیان مفاهیم پایداری در زبان شعر بهره برده است. در شعر سیاسی - غنایی فرخی فعالیت‌ها و کنش‌های سیاسی شاعر از انفعالات نفسانی او متأثر می‌شود و با تجربه عاطفی و احساسی او می‌آمیزد. در این نوع اشعار غالباً من شخصی شاعر محور اصلی ساختار نحوی شعر است. نبود آزادی مایه درد و رنج و اندوه شاعر است.

کلمات کلیدی:

فرخی یزدی، شعر پایداری، شعر غنایی، غزل، زبان غنایی، احساسات شخصی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1210690>

